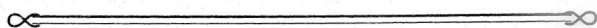

KILENCEDIK FEJEZET

AZ ELSŐ TÖMEG- DEPORTÁLÁSI TERVEK

Az eredeti célkitűzés

A MAGYARORSZÁGI szélsőjobboldal köreiben felszította a tettvágyat az első számottevő siker, hogy tudniillik 1941. július–augusztusban 16–18 000 „hontalan” zsidót, köztük sok Magyarországra menekült zsidót is, kényszerítettek Galíciába „áttelepülni” (ezek jó részét Kamenyec-Podolszkijnál lemészárolták). Ezen felbuzdulva úgy döntöttek, hogy valamennyi „hontalan” zsidótól megszabadítják az országot. Az ő malmukra hajtotta a vizet, hogy a Harmadik Birodalom egyre erőteljesebben követelte a magyarországi végleges megoldást, s Európának a nácik megszállta részén teljes gőzzel folyt a zsidótlanítás. Ezek a szélsőjobboldali elemek elégedetlenek voltak azzal, ahogy Magyarország hivatalos vezetői vonakodtak a zsidóság elleni kemény és erőszakos fellépéstől, és arra az elhatározásra jutottak, hogy a saját kezükbe veszik a dolgot.

Olyan szélsőjobboldaliakról volt szó, akik nem mozogtak a rivaldafényben, jobbára ismeretlenek voltak, és az ország politikai életében, valamint a hadseregben a második vonalban vagy még hátsóbb sorokban helyezkedtek el. A németek azonban felfigyeltek rájuk, s mivel nekik olyan politikusokra volt szükségük, akik hajlandóak voltak a végleges megoldásban közreműködni, így ez a társaság éppen a zsidókérdésben vallott nézetei miatt jött kapóra nekik. Annál is inkább, mert a németeket is zavarta a magyar kormány vonakodása, ezért aztán ezekkel a második vonalbeli figurákkal próbálták meg a végleges megoldás szekerét mozgásba hozni.

„Hontalan” zsidón, akit a szélsőjobboldal ki akart iktatni az ország életéből, a következőket értették: először azokat az üldözötteket, akik a nácik megszállta Európából és Szlovákiából Magyarországra menekültek, másodsor a külföldi származású zsidókat, főleg galíciaiakat, akik az első világháború éveiben jöttek Magyarországra és telepedtek itt meg, vagyis